

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוו"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוו"ן רבי חיים פינטו זיע"א

פרשת
ראה
ל' אב
תשע"ה
933

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

7:12 | 7:02 | 7:08 | 6:53 **הדלקת נרות**

8:06 | 8:09 | 8:08 | 8:06 **מוצאי שבת**

8:46 | 8:49 | 8:48 | 8:45 **רבינו תם**

משכיל לדוד

תאוות אכילת קודש מותרת וראויה

(דברים יד, כז) לכאורה מהו הקשר בין שתי המצוות הללו?

הנה אדם שיש לו בשדהו תבואות לרוב, ובחסידי שמים שלח לו הקב"ה ברכה בעמלו - כמובן בפדיון המעשר שני שלו מסתכם בסכומי עתק ומוטל עליו להשתמש בכל הפדיון שברשותו בירושלים כדי לאכול ולשמוח בכל מאכל ומשתה, ולהתענג בכל אשר יחפוץ, ואת הנוטר עליו לחלק לעניי העיר ירושלים. אולם אליה וקוץ בה - מעשה זה מהווה סכנה נוראה לרוחניותו, כי בראותו את העושר הרב שחננו ה' הרי יתכן שמא יפול חלילה ברשת הגאוה ויאמר לעצמו "כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה" ואז ישכח הוא חלילה את ה' יתברך. לכן מדגישה התורה (דברים יד, כז) "ואכלת שם לפני ה' א-להיך ושמחת אתה וביתך" כל השמחה באכילת מעשר שני תהא לכבוד ה' יתברך ולא חלילה כדי להרבות את כבודו ומעמדו בעיני הסובבים, והמטרה תהא להרבות כבוד שמים. ובשעה שהוא אוכל ישים את שכנית ה' לנגד עיניו בבחינת "שויתיה ה' לנגדי תמיד" וזהו "ואכלת לפני ה' א-להיך" - כל אכילתך תהא לפני ה' ולכבודו יתברך.

ועל האדם לזכור בכל עת כי "ה' אלהיך הוא הנותן לך כוח לעשות חיל", וכל הברכה באה לו מיידו הפתוחה והרחבה של הקב"ה ומה לו כי יתגאה.

ואם אכן זכה לאכול כך את המעשר בקדושה ובטהרה, כששכינת ה' מצויה לנגד עיניו והוא מתענג באכילתו בכוונה הראויה ובמחשבה נכונה, כשכל מטרתו היא אך ורק לשם ה' יתברך ולא כדי לגדל את מעמדו וכבודו בעיני רואיו - הרי שאכילה זו עם כל התאוה שבה, לא זו בלבד שלא תורידהו מדרגתו הרוחנית, אלא אדרבה אכילת קודש היא זו וכאכילת הקודשים יתחשב לו. ועל ידה יזכה לעלות עוד במעלות הקודש ולהתרומם בהשרת נפשו. וככל שיוסיף באכילה קדושה זו - יתרומם עוד ויתעלה ברוחניותו. כי אין זו אכילה חומרית המגשמת את גוף האדם, אלא אכילת קודש ואכילה רוחנית לכבוד ה' יתברך והיא מזככת את גופו. לכן התירה התורה לאכול את פדיון המעשר בתאוה גדולה ובהנאה מרובה.

ומן הטעם הזה הותר לאדם לענג את גופו בשבתות ובימים טובים, ולהרבות בהם באכילה ושתייה יתירה. כי גם אכילה זו הינה אכילת קודש ונחשבת לאדם כאכילת הקרבנות. ותוספת האכילה יתחשב לו למצווה רבה, אולם כל זאת בתנאי שכוונתו היא אכן לשם שמים ולכבוד ה' יתברך.

ומכאן תוכחה מגולה שבסעודות קדושות אלו על האדם להיזהר מאוד לבל ייגרר חלילה לשחוק ולקלות ראש. ואם חלילה הותרה הרצועה והוא התנהג בגסות הרוח או שמא לאחר אכילה ושתייה מרובה נפלה עליו תרדמה והפסיד בכך את ברכת המזון - כמובן שאכילה זו אינה נחשבת לו לאכילת מצווה, כי איך תעלה סעודתו לריח ניחוח לה' יתברך, במידה ואכל ושתה מבלי לברך ברכת המזון כראוי.

"ונתתה הכסף בכל אשר תאוה נפשך בבקר ובצאן וביין ובשכר ובכל אשר תשארך נפשך" (דברים יד, כז)

הפרשה מדברת במעשר שני. לאחר שהאדם טרח ויגע בשדהו בעשר אצבעותיו, וזכה לראות את פרי תבואתו - אומרת לו התורה (שם כ"ב) "עשר תעשר את כל תבואת זרעך היצא השדה שנה שנה" מוטל עליו לעשר את הפירות במעשר שני ולהעלותם לעיר הקדש והמקדש - ירושלים, ולאוכלם שם בקדושה ובטהרה. ואם קשתה עליו הדרך להעלות את כל הפירות המרובים, מותר לו לפדותם, ואת כסף הפדיון יעלה לירושלים ויקנה בו מאכל ומשקה. והתורה מפרטת כיצד היא צורת האכילה "ונתתה הכסף בכל אשר תאוה נפשך בבקר ובצאן וביין ובשכר ובכל אשר תשארך נפשך". כלומר, מותר לו לאכול את פדיון המעשר בהנאה מרובה ובתאוה גדולה, כלשון הפסוק "בכל אשר תאוה נפשך... ובכל אשר תשארך נפשך".

והדבר תמוה מאוד, שהרי לא זו דרכה של תורה. בדרך כלל התורה מבקשת מן האדם להינזר מתאוות העולם ולהתרחק מהם, שמא חלילה ישקע בהם וימשך אחריהם. וכמו שאמרו חז"ל (אבות ו, ד) כך היא דרכה של תורה - פת במלח תאכל ומים במשורה תשתה, ועל הארץ תישן וחיי צער תחיה ובתורה אתה עמל.

ועוד אמרו - עד שיתפלל האדם שייכנסו דברי תורה בתוך מעיו, יתפלל שאל ייכנסו אכילה ושתייה יתירה בתוך מעיו. והכתוב אומר (ויקרא יט, ב) "קדושים תהיו" ודרשו חז"ל (ויקרא רבה) פרושים תהיו. כלומר שהאדם צריך לפרוש מהנאות העולם ומתאוותיו ולהסתפק במועט, ואסור לו להתפתות אחר אכילה ושתייה מרובים.

וזה לשון בעל ה"מסילת ישרים" (בספרו פרק י"ג) כי הנה אין לך תענוג עולמי, אשר לא ימשוך אחריך איזה חטא בעקבו. דרך משל המאכל והמשתה כשנוקו מכל איסורי אכילה - הנה מותרים הם. אומנם מילוי הכרס מושך אחריך פריקת עול. ומשתה היין מושך אחריך הזנות ושאר דברים רעים. כל שכן שבהיות האדם מרגיל עצמו לשקוע באכילה ושתייה, הרי בזה מסייג עצמו מן העבודה ומן התורה והתפילה, עד כאן לשונו.

וזה הייתה דרכם בקודש של כל צדיקי הדורות. זוכר אני את אדוני אבי מורי עטרת ראשי רבנו משה אהרן פינטו זצוק"ל זיע"א, אשר כל ימי חייו הסתפק במועט והתרחק מאוד מן התאוות. הוא היה נזהר מאוד שלא להתענג במאכלים מיוחדים הערבים לחיך - כי די היה לו בלחם צר ומים לחץ, ופעמים שהיה ממעיט מכבודו והיה אוכל רק משיירי הסעודה שנותרו על השולחן... כי באמת זוהי הדרך הנכונה להשגת מעלות התורה והיראה.

והנה כאן לפתע התורה מורידה כביכול מן האדם את רסן התאוות, ובכך מתירה לו להרבות באכילה ושתייה. נראה שהאדם מתבקש לאכול את פדיון המעשר בהנאה מרובה ובחשק רב, והשאלה מדוע? היכן נעלמה אותה הסתפקות במועט?

ועוד יש להבין מדוע בסמוך לפרשת מעשר שני מצווה התורה על החזקת הלוי "והלוי אשר בשעריך לא תעזבו"

הילולא דצדיקא

- ל - רבי יהודה לביא רבה של טריפולי
- א - רבי שמואל די אבילא
- ב - רבי אהרון חסון
- ג - רבי אליהו מאנסאני תלמיד אוה"ח הקדוש
- ד - רבי מאיר שמחה הכהן בעל 'אור שמח'
- ה - כ"ק רבי משה אהרן פינטו זיע"א
- ו - רבי נעים בן אליהו

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

צדקה מצילה ממות

"נתון נתון" (דברים טו, י)

עם ישראל 'עם סגולה' תר ומחפש אחר סגולות, הצצה חטופה לכתבי העט מגלה עד כמה רב כוחן של הסגולות והשפעתן על הכלל. כבר ה'חפץ חיים' כותב בספרו 'אהבת חסד', שאנשים רבים בעולם מחפשים סגולות על מנת להיושע ולהפקד בזרע של קיימא, ואינם מתעסקים עם הדבר הפשוט ביותר והבטוח ביותר - מצוות הצדקה.

לבד ממעלתה הגדולה של מצוות הצדקה והשכר הרב הצפון לנותניה לעתיד לבוא, הרי היא משמשת כסגולה הבטוחה ביותר, אשר תביא על האדם שפע וברכה בכל העניינים.

בספר 'שם עולם' מספר ה'חפץ חיים' זצ"ל, מעשה נורא שראה בעיניו:

לאדם אחד היו כמה בנים וכולם מתו בצעירותם, בא אותו אדם לפני חכם אחד, בבקשה שיתן לו עצה וסגולה לענין זה [יש משערים שאותו חכם היה ה'חפץ חיים' עצמו, אולם הוא לא ציין זאת] השיב לו אותו חכם: "איני יודע סגולות, אך מייעץ אני לך שתקיים גמ"ח קבוע, ויתן ה' שבזכות מידת החסד שתנהג עם הבריות יתחסד עמך ה' יתברך ויתן לך בנים".

אותו אדם שמע לעצתו והקים גמ"ח קבוע, כשהוא מלווה תמורת משכון, כל מה שהיה בו צורך. לצורך הקמת הגמ"ח לאורך ימים ושנים קבע תקנות מספר, אותן רשם בפנקס, וביניהן תקנה, שאחת לשלש שנים, בפרשת משפטים, בה קוראים "אם כסף תלוה את עמי" יתאספו כולם ויערכו סעודה, שתהווה חיזוק לענין זה.

שלוש שנים חלפו, והנה זכה האיש לחבוק בן, ובאורח פלא הברית שלו נערכה בדיוק באותו יום בו קבע את זמן הסעודה...

הוא המשיך לעסוק במצוה זו, ביתר שאת, וברבות השנים נולדו לו עוד כמה וכמה בנים. אולם, כחלוף שנים כה רבות החל לשכוח את טובתו של הקב"ה, והוא הגיע אל החכם, כשבקשה בפיו, היות והוא טרוד בעניינים שונים והגמ"ח הולך וגדל, הוא מבקש שימנו אדם אחר תחתיו.

תחילה סרב החכם ואמר שאיש לא יצליח להנהיג את הגמ"ח בצורה הטובה בה עושה הוא את המלאכה. אולם, כעבור שנים, כשהרבה להפציר בחכם, הוכרח החכם לעשות כדבריו, ובחרו אדם אחר לעסוק במצוה גדולה זו.

המינוי המחודש נעשה בתחילת הלילה, והנה, עם בוקר בא האיש לבית הרב כולו שבור ורצוף וסיפר לו כי באותו לילה נפטר לו אחד מילדיו ונחנק למוות, ומבקש הוא לשוב ולנהל את הגמ"ח כבראשונה.

נראה בעליל, אפוא, שבזכות מצוות החסד זכה ונולדו לו בנים, ועם הסתלקותה של מידת החסד, החלה מיד מידת הדין להתגבר עליו ולהזיק לו.

זכותה של הצדקה עומדת לנותנים להצילם מכל רע, ולהעביר את רוע גזר דינם, אף שלא כדרך הטבע.

בספר 'בן פורת יוסף' מובא שבכל מעשה צדקה רמוז שם

הו"ה: המטבע - כנגד י' מפני שהוא

עגול ודומה לאות י', היד

ה נותנת, שבה חמש

אצבעות - כנגד ה'

הזרוע כנגד ו' וידו

של העני כנגד ה'.

עצת ה' לעולם תעמוד

באחד מביקוריי המרובים במקסיקו, תושב המקום מר ברגמן הי"ו, הזמין אותי לבקר בביתו. וכל כך היה עז רצונו שאגיע לבקר בביתו עד שהוא הבטיח שיכשיר את המטבח שבביתו לצורך כך. כאשר נענית לבסוף להזמנתו - לא היה מאושר ממנו, והוא הזמין לביתו גם כמה מחבריו היהודים וכן מספר ידידים גויים.

בתום הביקור, כאשר עמדתי להיפרד ממנו ולצאת לדרכי, ניגש אלי מר ברגמן וביקש ברכה בזכות אבותיי הקדושים זיע"א, ואחריו ניגש גם ידידו הטוב, עורך דין גוי, וביקש גם הוא שאברך אותו לברכה והצלחה.

לאחר שברכתי את בעל הבית ואת ידידו כפי שביקשו, פניתי לעורך דין ושאלתי אותו: "להיכן בדעתך לנסוע מחו"ל? והוא השיב לי: "מחר אני עתיד לנסוע ללוס אנג'לס".

"אל תצא מחו"ל לדרך" הוריתי לו. והוספתי: "אל תטוס לשום מקום, אלא הישאר במקסיקו".

איני יודע מדוע שאלתי אותו להיכן בדעתו לנסוע, ואיני מבין כלל מדוע הוריתי לו שלא יטוס למחרת לשום מקום, אולם כך יצא מפי ולא לוקים פתרוני.

עורך הדין שהיה כאמור בן אומות העולם ולא היה יהודי, פעל כפי שציוויתי עליו, ובודאי מן השמים גרמו לכך שישמע לי שלא לנסוע ללוס אנג'לס כדי לגרום לקידוש שם שמים.

למחרת היום, בשעה שהעורך דין היה אמור להיות בדרכו ללוס אנג'לס,

במרה מפטירין

הפטרת השבוע "ענייה סערה לא נחמה" (ישעיה ב"ד)

הקשר לשבת: הפטרה זו היא אחת משבע שבתות של נחמה שמפטירין

החל משבת שאחרי תשעה באב, וענינה דברי נחמה לעם ישראל.

למנהג בני אשכנז מפטירין "השמים כסאי" (ישעיה ס"ו) שהוא מענינו

של יום, ראש חודש שחל בשבת זו. ויש מבני ספרד הנוהגים להוסיף גם

פסוק ראשון ואחרון מהפטרת "השמים כסאי".

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

הכל מחמת ההרגל

הדיבור והמידות צריכות הרגל רב, וההרגל על כל דבר - שלטון. וכאשר נתבונן היטב, נמצא שסיבת פרצת העון המר של לשון הרע הוא, מפני שכל אחד הורגל מנערותו לדבר מה שהוא רוצה באין מוחה, ואינו מעלה בדעתו, שיש חשש איסור בדבר.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

קנאת סופרים ממשה רבינו ע"ה

"ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה"
(דברים יא, כו)

לכאורה יש להבין, וכי ניתן לראות בעיניים בצורה מוחשית את הברכה ואת הקללה, אם כן מהו לשון "ראה"?

וחשבתי לומר בסייעתא דשמיא, כי משה רבנו ע"ה אומר לבני ישראל שיתכלו ויביטו עליו, "ראה - אנכי" שיתבוננו בו ויראו כי מי שדבק בתורה הקדושה, הרי לאלו דרגות עצומות יש בכוחו להגיע. הנה זכה משה רבנו ע"ה לדבר עם השכינה הקדושה פנים מול פנים, ועלה למרום ושהה במחיצת המלאכים ארבעים יום וארבעים לילה, והגיע לפסגת המעלות הרוחניות - והכל בזכות שעסק בתורה הקדושה, וקיים את רצון ה' יתברך. אם כן כדאי גם לבני ישראל לצעוד בדרך הזו ולדבק בה' יתברך ובתורתו הקדושה.

כמוכן שאין בתוכחה זו עניין של גאווה חלילה, כי משה רבנו דיבר עמהם מספר ימים לפני פטירתו "ואין שלטון ביום המוות" - בשעות שכאלה לא נתפסת גאווה בלב האדם. לכן החל משה רבנו ע"ה לספר בשבח עצמו ואמר להם "ראה אנכי" שיתבוננו בני ישראל במעלותיו, ויקנאו במעשיו הטובים בבחינת "קנאת סופרים תרבה חכמה" (בבא בתרא כא, א).

זאת ועוד - "ראה אנכי". אומר להם משה רבנו ע"ה שיתבוננו עליו ויראו שעם כל המעלות הטובות שהיו בו, ועל אף הזכויות העצומות שישנן בידו - בסופו של דבר הרי גם בו ישלוט המוות. וכמו שאמר דוד המלך ע"ה (תהילים פט, מט) "מי גבר יחיה ולא יראה מות" כי לכל אדם ישנו סוף. וכמו שאמר רבי יוחנן (ברכות יז, א) סוף אדם למיתה. ואומר משה רבנו ע"ה לבני ישראל, שאף הוא למרות כל הדרגות העצומות שהיו בו, הרי בסופו של דבר ייפטר מן העולם ויצטרך לעמוד לפני בית דין של מעלה ולתת דין וחשבון על כל מעשיו. ואל להם לחיות בהבנה מוטעית שהאדם חי לנצח בעולם הזה, ועליהם לזכור אחריתם ולהזדרז להכין להם צידה לדרך הארוכה - צידה של תורה, מצוות ומעשים טובים כי אין מלווין לו לאדם לא כסף ולא זהב ולא אבנים טובות ומרגליות, רק תורה ומצוות ומעשים טובים, והם שיעמדו לזכותם ליום הדין.

חזק וברוך

על מידות שבין אדם לחברו

חודש אלול בפתחינו, אלו הם ימי הרחמים והסליחות המכינים אותנו לקראת ימי הדין שבהם נזעק ונתחנן לפני הבורא "וכתוב לחיים טובים כל בני ברייתך".

וכך הסביר הגאון רבי אייזיק שר זצ"ל; כדי לזכות ל"חיים טובים" בעולם הזה עלינו לקיים את הדברים המזכים אותנו באכילת פירות בעולם הזה כמו חסד. ובפרט 'חסד של אמת', חסד ללא ציפיה לקבלת תגמול עליו. חסד שנעשה בלי שחברו ידע שנעשה עבורו החסד. חסד כזה הוא 'חסד לשם חסד' ובזכותו נזכה ל"חיים טובים".

כשביקר המשגיח רבי אליהו לאפיאן זצ"ל בצפת, עלה לבית החיים הישן והגיע לקברו של רבי משה קורדובירו זצ"ל - הרמ"ק. המשגיח נעמד ואמר בקול:

"מהר"ם קורדובירו הקדוש, אנו לומדים ספרכם 'תומר דבורה'. והיה לנו תועלת מרובה, מרן הסבא מקעלם ציוה לנו ללמוד ספרכם וכן אנו עושים, לכן אנו מבקשים מכם שתמליצו טוב עבור הישיבות הקדושות שלומדים בהם מוסר!

ב'קול קורא' מיוחד שכתב רבי שמחה זיסל לתלמידיו בחודש אלול תרמ"ז, הוא מגלה שמצא תרופה כיצד ניתן לעסוק ב"ואהבת לרעך כמוך", על ידי לימוד קבוע בספר 'תומר דבורה' חוק ולא יעבור. כך אנו מוצאים גם בקבלה מערב יום כיפור תרנ"ב, עליה חתומים רבי שמחה זיסל ועוד מגדולי הת"ת בקעלם "ללמוד בכל יום תומר דבורה".

עבודת הבין אדם לחברו בקעלם בכל ימות השנה, ובפרט בימים הנוראים, היתה גדולה. במשך כל החודש היה תלויה על דלת התלמוד תורה "הערה נוראה" בה נאמר: "תוקף קיום המלוכה הוא רק כשעבדיו כולם כאיש אחד לעבודת המלך, ועיקר שתמליכוני עליכם הוא אחדות עבדיו, ולכן חובה עלינו לקבל על עצמנו לעסוק כל השנה באהבת רעים ובזה יעלה יפה בידינו מלכויות... ואל יאמר האדם דבר קשה הוא מאד, כי כשיעסוק בזה ברעיונות מסוגלים, יקל לאט לאט, ובפרט על דרך תומר דבורה".

מכוח עבודה זו כותב רבי שמחה זיסל לתלמידיו בקיץ האחרון בו היה קיים הת"ת בגרובין, כי עבודת חדש אלול הקרוב הוא לחיות עם אנשים שרחוקים מאיתנו בדעות, ועם כל זאת לחיות איתם באהבה ואחוה "זה החוב המוטל עלינו בזה האלול".

בשיחתו של ראש הישיבה הגאון רבי אהרן לייב שטינמן זצ"ל, בימי הסליחות אמר ראש הישיבה שרצון הקב"ה שכל אחד יגיע בראש השנה להכרה שהקב"ה המלך והוא רוצה להיות העבד, ו"תמליכוני עליכם" פירושו לחשוב הכל לפי דרך התורה, בין בענייני בין אדם לחברו ובין בענייני בין אדם למקום.

אם יתבוננו על מריבות בני אדם, על מה רבים, למה זה כדאי ומה מרוויחים מזה, וע"י כל ויתור מרוויחים, כמאמר חז"ל שכל המעביר על מידותיו מעבירין לו על כל פשעיו - על ידי ויתור מעבירין לו על כל פשעיו, ומי ישלה עצמו שאינו צריך סליחה, הרי אין צדיק בארץ שלא יחטא.

ובמקום להעביר על מידותיו עומדים על כל דבר ולא מוותרים ומה מרוויחים... צריך לחשוב הפסד מצוה כנגד שכרה ושכר עברה כנגד הפסדה, ובכל דבר שמחשבים רואים שהחשבון לא בסדר. צריך לקבל עול מלכות שמים בכל העניינים, ואם יעשו חשבון זה ירוויחו הרבה, ואפילו להינצל מאיזו מריבה, מאיזה דיבור בטל או לשה"ר ורכילות או שאר עבירות, הרי זה רווח בלי גבול, ואם עושה מצוה אחת זה רווח בלי גבול. כך ימליך את הקב"ה על עצמו ונזכה לשנה טובה.

הילולא דצדיקיא

יריעה מיוחדת לרגל יומא דהילולא של הגאון הצדיק המלוב"ן
רבי משה אהרן זיע"א פינטו זיע"א

יום אחד הוצרכה הרבנית תחי', לנסוע לתל אביב. קודם שנסעה אמרה לסבתא ע"ה להוציא את העוף מהמקרר, לבשל אותו ולהגישו לרב זיע"א לארוחת הצהרים. הסבתא עשתה כפי שהתבקשה, אולם מאת ה' היתה זאת כי בדיוק בשעה 12 הגיעו מספר אנשים לרבי משה אהרן זיע"א, והרב הכניס אותם לחדרו. כשיצאו הללו הגיעו עוד אנשים, ורבי משה אהרן זיע"א אמר לסבתא שתכניס אותם לחדרו. וכך במשך כל שעות הצהרים קיבל קהל, לא אכל ולא נח.

כשחזרה הרבנית תחי' מת"א, שאלה את הסבתא: "האם הרב כבר אכל את ארוחת הצהרים?" סיפרה לה הסבתא את השתלשלות הדברים, שמאז שעות הצהרים לא פסקו המבקרים מלהגיע, והרב בעצמו ביקש שלא ימנעו בעדם מלהיכנס לחדרו.

שאלה הרבנית את סבתא: "האם הכשרת את העוף?"

"לא - ענתה הסבתא, חשבתי שאת הכשרת כבר את העוף".

עכשיו אכן הובן הכל. הרבנית נכנסה לחדר, נטלה מהר את הצלחת, הוציאה עוף אחר, הכשירה אותו ובישלה אותו. לפתע ביקש הרב לאכול... ובשעה זו סיפרה לו הרבנית את כל התרחשות הדברים שאירעה עם העוף הלא מוכשר. הרב חיך ואמר בהתרגשות: זהו פשרו של מאמר חז"ל "בדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו". מעולם לא בא בשר טריפה לפי, ואף שאת לא היית כאן, המשיך השי"ת לשמור עלי ולעזור לי בזה.

רבי משה אהרן זיע"א בשעת ארוחתו, מעולם לא היה מסיים את הצלחת שלו עד תומה, אלא התחיל לאכול ותמיד הפסיק. כשראתה כזאת אתו הרבנית, חשבה שבעלה לא אוהב את האוכל שהיא מכינה. כיון שהרגיש הצדיק בדבר אמר לה: אני אוהב את האוכל שלך, אבל מכל מקום אני אוכל הימנו רק קימעא קימעא, שאם אוכל בבת אחת הרי אבקש ממך מיד עוד צלחת אחרת, ואני מעדיף שהתאוה שלי תהיה רק להקב"ה ולתורה, ולא לדברי העולם הזה.

מדרגות רבות ונשגבות בעבודת השי"ת, היו מנת חלקו של הצדיק רבי משה אהרן פינטו זיע"א, בנו חביבו של הצדיק הקדוש רבינו חיים פינטו השני זיע"א, ואביו של כ"ק מו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א.

הנהגות קדושה רבות שספג רבי משה אהרן פינטו זיע"א בבית הוריו, נשתמרו אצלו ואף נשתבחו והתעלו "בבחינת מעלין בקודש ואין מורידין". חסידותו של רבי משה אהרן זיע"א, באה לידי ביטוי בכך שהוא הקפיד ודקדק לקיים את מאמרי חז"ל במסכת אבות. וכבר אמרו בגמרא (מסכת בבא קמא דף ל), "האי מאן דבעי למיהוי חסידא - לקיים מילי דאבות". כל הוראה שיצאה מפה קודשם של התנאים הקדושים, קוימה על ידו ככתבה וכלשונו, ללא כחל ושרק.

כך למשל יישם רבי משה אהרן זיע"א, את מאמר התנא רבי לויטס איש יבנה: "מאד מאד הוי שפל רוח". בכל שבת, כאשר נכנס לבית הכנסת, היה מכופף את גוו כמי שמבקש להמעיט מערך עצמו, ובבואו להיכיל המלך. כאשר היו מגיעים אליו המתפללים לאחר התפילה כדי לנשק את ידו ולהתברך מפיו, היה מיד נחרד מעצם הרעיון שמאן דהוא ינשק את ידיו, ומתנגד בכל תוקף וממעיט בערך עצמו.

בכלל, מידת הענווה שבה התברך רבי משה אהרן זיע"א, היתה מקרינה סביב כל מי שנכנס לתוך ארבע אמותיו. הכל חשו כי לפניהם ניצבת אישיות גדולה ומרוממת מעם, גבוה משכמו ומעלה וראשו כפוף לשאת בצערו ודאגתו של כל אדם ואדם שנברא בצלם א-להים. כל מי ומי שנכנס לביתו התקבל בברכה, בסבר פנים יפות, בכל שעה ובכל עת.

הנהגה מיוחדת שהיתה אופיינית לו, כאשר מי מהבאים היה נכנס אליו, צעיר לימים או זקן בא בימים, היה קם בפני אותו אדם, כצעד מובהק של כבוד בפני הנכנס. לא אחת, נשאל רבי משה אהרן זיע"א מדוע הוא מקפיד לקום מפני הבאים, גם לרבות צעירים בימים, השיב והטעים את מנהגו זה:

דעו לכם כי בכל אדם ואדם ישנו חלק א-לוה ממעל. אני, אינני קם בפני אותו אדם, אלא מפני החלק הא-להי שיש באדם ואותו אני מכבד. בבחינת מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה: "אל תסתכל בקנקן אלא במה שיש בו".

תלמידי חכמים ורבנים הרבו להתפעל ולציון זאת, כאשר הם נכחו לראות במו עיניהם כיצד הצדיק זיע"א היה מבטל את כל כולו מפני לומדי התורה ונושאי דגלה. כאשר אלו היו משחרים לפתחו כדי לבקש את ברכתו, היה רבי משה אהרן זיע"א מקדים להם את ידו לברכת "שלום עליכם", ובזריזות חמקנית היה מושך את ידו, כדי שהללו לא ינשקו אותה, כפי שנהוג בקרב בני עדות המזרח.

וכשאלו היו שופכים בפניו את מר לבם ומבקשים שיעתיר עבורם בתפילה, ניכר היה במבטו כי איננו ראוי כלל למשימה זו. וכך היה אומר לתלמידי החכמים ולבני התורה:

"מי אני ומה אני, שאזכה לברך אתכם - אדרבה אתם התלמידי חכמים, בני התורה היושבים באהלה של תורה, הנכם מקור הברכה. וכבר אמרו חכמינו זכרונם לברכה (מסכת עבודה זרה. דף ט"ו): כל העוסק בתורה - הקדוש ברוך הוא עושה לו חפציו. ובמקום אחר אמרו (ברכות דף ה.): כל העוסק בתורה - יסורין בדלים ממנו".

שמירה משמים

מאמר חז"ל "בדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו", היה נראה במוחש אצל כבוד הצדיק רבי משה אהרן זיע"א כפי שסיפר בנו חביבו, הלא הוא כ"ק מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה שליט"א:

מנהגו של רבי משה אהרן זיע"א היה לאכול את ארוחת הצהרים בדיוק בשעה 12 בצהרים, ובשעה זו לא היה מקבל קהל. לאחר מכן היה נח מעט, מקבל קהל, ואח"כ עסק בסדר לימודו הקבוע. בערב הקפיד לילך לישן בזמן. בחצות לילה היה קם ועורך תיקון חצות בהשתכחות הלב, ולאחר מכן היה מתפלל על עם ישראל. כך נהג גם בשנותיו האחרונות.

בס"ד

הילולא דצדיקיא

במלאת ל"ג שנים לפטירתו של
האי סבא קדישא, חסידא ופרישא, המנורה הטהורה,
עמוד צלותהון דישראל

**מורנו ורבנו הצדיק
רבי משה אהרן פינטו זיע"א**

עליה לציון ברוב עם
ביום רביעי בלילה וביום חמישי ה' אלול ה'תשע"ח
בבית העלמין "אטדוד"

יהי רצון שתהא טעה זו טענת רחמים ועת רצון
בה תעלה תשובתינו לפני כסא הכבוד
יתקבלו תפילותנו ומשאלות לבנו לטובה וברכה
ויפקדנו בורא עולם בשנת גאולה וישועה, חסד ורחמים
אמן. כן יהי רצון.